

menter fra parters adgang til aktindsigt, jfr. også forudsætningen herom i lovens § 2, stk. 4, sammenholdt med § 10, stk. 1, 1. pkt., og F.T. 1969-70 tillæg A sp. 597.

Bestemmelsen om lægers tavshedspligt i lægelovens § 9 kan ikke tillægges betydning i denne forbindelse, jfr. offentlighedslovens § 10, stk. 3.

Sammenfattende kan justitsministeriet herefter udtale, at det i de tilfælde, der nævnes ovenfor under pkt. 3, kun vil være foreneligt med bestemmelsen i offentlighedslovens § 10, stk. 1, 2. og 3. pkt., at undtage hospitalsjournaler fra en parts adgang til aktindsigt, for så vidt sådan undtagelse efter en konkret vurdering skønnes påkrævet. Dette svarer til, hvad justitsministeriet tidligere har udtalt med hensyn til adgangen til at gøre undtagelse for lægeerklæringer efter den tilsvarende bestemmelse i partsøffentlighedslovens § 2, jfr. *Eilschou Holm*: Offentlighedsloven s. 140 f.

5. Det følger af bestemmelsen i offentlighedslovens § 8, stk. 1, at afgørelsen af, i hvilket omfang en hospitalsjournal kan undtages fra en parts adgang til aktindsigt efter lovens § 10, stk. 1, 2. og 3. pkt., træffes af den myndighed, der i øvrigt har afgørelsen af den pågældende sag, d. v. s. normalt den myndighed, der har rekvireret journalen. I tilfælde, hvor det må anses for tvivlsomt, om det af lægelige grunde vil være forsvarligt at udlevere journalen til den

pågældende, og hvor vedkommende myndighed ikke selv er i besiddelse af den fornødne sagkundskab til at tage stilling til dette spørgsmål, bør der i almindelighed indhentes en udtalelse herom fra en lægelig instans, eventuelt fra det hospital, der har fremsendt journalen, jfr. herved justitsministeriets vejledning af 10. november 1970 om lov om offentlighed i forvaltningen under pkt. 27. I visse tilfælde vil det kunne være praktisk, at vedkommende hospital allerede i forbindelse med fremsendelsen af journalen tilkendegiver, i hvilket omfang materialet efter hospitalets skøn eventuelt bør unddrages partens adgang til aktindsigt, jfr. herved *Eilschou Holm*: Offentlighedsloven s. 110 f.

En sagkyndig udtalelse om aktindsigts-spørgsmålet kan ikke — hvad enten den er fremkommet efter forudgående høring eller allerede i forbindelse med materialets fremsendelse — anses for retligt bindende for den myndighed, der efter offentlighedslovens § 8, stk. 1, har afgørelsen af spørgsmålet. Dette gælder også de almindeligt forekommende påtegninger — „Kun til lægeligt brug“ eller lignende. Så længe sådanne påtegninger anvendes helt kurant, vil de formentlig normalt end ikke kunne tillægges betydning som en forhåndstilkendegivelse om, at det af lægelige grunde må anses for uforsvarligt at udlevere materialet til vedkommende part.